

Panium – Nummer ét

Kapitel elleve

Jeff Pippenger

2025-02-25

I nogen tid har vi rettet vor opmærksomhed mod den skjulte historie i Daniel 11:40, og i de seneste uger har Herren henledt vort blik på vers 27:

Og begge disse kongers hjerter skal være vendt mod at øve ondt, og de skal tale løgn ved ét og samme bord; men det skal ikke lykkes, for enden skal endnu komme til den fastsatte tid. Daniel 11:27.

Indledningsvis var jeg usikker på detaljerne—hvornår, hvor og hvem der sad ved det bord og talte løgn til hinanden—men disse spørgsmål er nu under behandling. I løbet af de sidste par sabbatter begik jeg nogle fejltagelser, mens jeg arbejdede mig gennem disse linjer. Men ved det, jeg tror var forsynets ledelse, begyndte de alliancer, der fremstilles i versene 13–15, symboliseret ved Cæsarea Filippi, at udfolde sig. Selv om nogle elementer stadig kræver forfinelse, tror jeg, at Herren har løftet sin hånd fra disse vers for at åbenbare deres betydning.

Denne forståelse krystalliserede sig umiddelbart efter sidste sabbats Zoom-møde. En uge tidligere var jeg blevet grebet af det indviklede samspil mellem historiske forløb i vers 10–15. Jeg skrev og sendte en sms til nogle få personer, hvori jeg skitserede mine tanker, og bad om at dele dem fredag aften. Jeg forsøgte at systematisere spørgsmålene i disse vers, overbevist om, at der lå noget dybt betydningsfuldt deri. Det gjorde der, men det var ikke det, jeg oprindeligt fremsatte. På trods af mine fejltagelser i løbet af den seneste halvanden uge, mens jeg kæmpede med dette skriftsted, genkender jeg et velkendt forsyn. Herren var ved at bryde seglet på en særlig, livsvigtig sandhed. Når det menneskelige element først er fuldt blotlagt og sat til side, viser sandheden — åbnet af Løven af Judas stamme — sig at være endnu mere dybtgående, end jeg havde forstået.

Vers fem til ni

Putin afspejler, som Sydens konge, Ptolemæus, der vil sejre i krigen i Ukraine og derved opfylde vers 11. Historisk set opfyldte Ptolemæus IV Filopators sejr i slaget ved Rafia dette vers og foregreb Putins nært forestående sejr. Vers 5–9 skitserer en historie, der i omhyggelige enkeltheder foregriber pavedømmets 1.260-årige herredømme (538–1798). Disse detaljer er gentagne gange blevet behandlet tidligere, så her vil jeg fremhæve ét profetisk vejmærke, som blev opfyldt i vers 5–9 og genlyder i perioden fra 538 til 1798.

Denne periode begyndte med en traktat mellem det sydlige ptolemæiske rige og det nordlige seleukidiske rige, beseglet ved, at den sydlige konge gav sin datter til ægte med den nordlige konge. Denne forening indledte et tidsrum på syv år, som endte, da den sydlige konge invaderede nord, førte den nordlige konge som fange til Egypten, og den tilfangetagne konge senere døde efter at være faldet af en hest.

En brudt pagt

Invasionen udsprang af en brudt traktat. Efter at den syvårige periode var begyndt, tilsidesatte kongen i nord sin første hustru for at gifte sig med prinsessen fra syd og sikre traktaten. Senere forkastede han hustruen fra syd og genindsatte sin oprindelige dronning. Dette fik den første dronning til at lade dronningen fra syd og hendes følge henrette, hvilket vakte den sydlige dronnings familie i Egypten til vrede.

Med profetisk skelneevne kan syv år forstås som to perioder på tre og et halvt år, således som det illustreres ved de tre og et halvt år før og efter korset, der tilsammen repræsenterede den uge, i hvilken Kristus stadfæstede pagten. De tre og et halvt genkendes også i den syv gange forbandelse, som blev fuldbyrdet over Israels nordrige fra 723 f.Kr. indtil 1798. Disse syv gange er opdelt i to perioder på tolv hundrede og tres, med 538 som midtpunkt. Disse eksempler på, at syv deles i to perioder på tre og et halvt, er ikke tilfældige; de er tilsigtede.

I delingen af ugen stadfæstede Kristus pagten; korset repræsenterer centrum, og derved identificerer det Kristus som den, der personligt frembar budskabet i tre og et halvt år, efterfulgt af, at Hans disciple frembar budskabet i den samme periode. I de syv tider imod det nordlige rige deler 538 historien i en periode, hvor hedenskabet nedtrampede helligdommen og hæren, efterfulgt af, at pavedømmet nedtrampede helligdommen og hæren i den samme periode. I profetisk symbolik repræsenteres „syv“ ved tre og et halvt, hvilket igen repræsenteres ved toogfyrre måneder, tre og et halvt døgn eller år, tolv hundrede og tres, femogtyve tyve samt en tid, tider og en halv tid. I sammenhængen er alle disse tal udskiftelige.

Traktaten mellem det ptolemæiske rige, regeret af efterkommerne af Ptolemæus I (en general under Alexander den Store), som beherskede Egypten, og det selevkidiske imperium, regeret af efterkommerne af Seleukos I (en anden af Alexanders generaler), som beherskede en stor del af Mellemøsten, herunder Syrien, afsluttede den anden syriske krig i 253 f.Kr. Krigen var begyndt syv år tidligere i 260 f.Kr. Syv år efter, at traktaten var blevet ratificeret, blev den brudt i 246 f.Kr. Fjorten år, opdelt i to syvårige perioder. Den første halvdel er krig, og den anden halvdel er fred. De fjorten år begynder med den anden syriske krig og ender med den tredje syriske krig. Denne form for symmetri i historien forstærkes, når man erkender, at historien er fremstillet i vers fem til ni i kapitel elleve. Traktaten og dens brud er omdrejningspunktet i versene og i den historie, som opfyldte versene.

Dette stemmer overens med pavens herredømme fra 538 til 1798. Nær slutningen af denne periode indgik Napoleon Bonaparte en traktat med Vatikanet. Med henvisning til Vatikanets brud på Tolentino-traktaten af 1797 sendte Napoleon i 1798 general Berthier for at tage paven til fange. Paven døde i Frankrig i 1799. Denne periode på 1.260 år er beskrevet i versene 31–39.

Historien i vers 5–9 løber parallelt med den i vers 31–39 og giver to vidner inden for Daniel 11. Begge linjer deler identiske profetiske vejmærker og åbenbarer dynamikken mellem sydens og nordens konger. Hver periode symboliseres ved tre og et halvt år og afsluttes med, at sydens konge sejrer, tager nordens konge til fange og fører ham til sydens land, hvor begge nordlige konger dør. I begge tilfælde vender sydens konge, som teksten siger, tilbage med bytte:

Og han skal også føre deres guder, tillige med deres fyrster og deres kostbare kar af sølv og af guld, som fanger til Egypten; og han skal bestå flere år end kongen i Norden. Daniel 11,8.

For Ptolemæus var dette en skat, som tidligere var blevet plyndret af kongen i nord; for Napoleon var det Vatikanets rigdomme, som blev plyndret og ført til Frankrig. Disse to vidnelinjer viser, at kongen i nords død symboliseres ved at falde af en hest. I Åbenbaringen 17 repræsenterer kvinden, som rider på dyret, den katolske kirke:

Så førte han mig i ånden ud i ørkenen; og jeg så en kvinde sidde på et skarlagensrødt dyr, fuldt af bespottelige navne og med syv hoveder og ti horn. Åbenbaringen 17,3.

Dyret, som hun rider på, er De Forenede Nationer. Åbenbaringen 17 beskriver hendes genoprettelse til magten efter det dødelige sår i 1798. Som det ottende rige genoptager hun sit herredømme, symboliseret ved, at hun rider på dyret:

Og kvinden, som du så, er den store by, som hersker over jordens konger. Åbenbaringen 17,18.

Dødssåret i 1798 blev forudskygget i versene 5–9, da kongen i nord faldt fra en hest og døde. Disse to linjer i Daniel 11 løber parallelt med versene 41–45. Søndagsloven i USA, markeret i vers 41, indleder pavedømmets sidste ridt på dyret — en periode, der afspejles i disse to linjer. Når Ellen White bemærker, at „meget af den historie“, der blev opfyldt i Daniel 11, „vil blive gentaget“, svarer versene 5–9 og 31–39 til versene 41–45.

Kun vers fyrré

Fra vers 31 til 45 står kun vers 40 uden for den profetiske periode på tre og en halv dag. Det repræsenterer en enestående historie inden for den sidste tredjedel af Daniels 45 vers. I vers 16 udfolder det hedenske kejserlige Roms historie sig gennem fire herskere—Pompejus, Julius Cæsar, Augustus Cæsar og Tiberius Cæsar. Augustus' sejr i slaget ved Actium i 31 f.Kr. indledte det kejserlige Roms 360-årige herredømme og opfyldte „tiden“ i vers 24:

Han skal komme fredeligt ind selv i provinsens fedeste egne; og han skal gøre det, som hans fædre ikke har gjort, ej heller hans fædres fædre; han skal uddele iblandt dem bytte og rov og rigdomme; ja, han skal lægge sine planer imod fæstningerne, dog kun for en tid. Daniel 11:24.

Efter Actium gjorde Rom Egypten til en provins i år 30 f.Kr. Tre hundrede og tres år senere, i 330, flyttede Konstantin rigets hovedstad fra Rom til Konstantinopel. Denne „tid“ stemmer profetisk overens med de 1.260 år med paveligt herredømme og de 7 år i versene 5–9.

Fra vers 16 hersker det hedenske kejserlige Rom indtil vers 30, omfattende Makkabæernes forbund med Rom og Kristi slægtslinje. Dog svarer vers 16–30 til vers 31–39 og 41–45. Således fremtræder der i de sidste 30 vers af Daniel 11 en sammenhængende profetisk linje—bortset fra vers 40, hvor „endens tid“ markeres i 1798 og 1989.

Med mindre undtagelser i vers 2 og 3 — hvor den sidste af otte præsidenter overgår til at få herredømmet over De Forenede Nationers ti konger — stemmer de to første vers overens med vers 40 og repræsenterer søndagsloven samt overgangen fra det sjette til det syvende og ottende rige.

Vers 3 og 4 stemmer overens med vers 45 og Daniel 12:1 og skildrer det græske riges opkomst og fald, parallelt med pavedømmets etablering og undergang i vers 41 til og med Daniel 12:1. Både kvinden og det dyr, hun rider på, ender uden hjælp, hvorved begyndelsen og afslutningen af Daniel 11 indrammes uden for vers 40's historie. Alexander den Store symboliserer De Forenede Nationer og driver utugt med Tyrus' skøge (kongen i nord fra og med vers 41), som begge er både dyret og dragen.

Vers ni og ti

Vers 5–9 afsluttes ved endens tid i 1798, mens vers 10 markerer 1989. Således repræsenterer perioden mellem vers 9 og 10—fra 1798 til 1989—den åbenbarede del af vers 40 og indleder dets skjulte historie. For at præcisere: næsten hvert vers i Daniel 11 afspejler pavedømmets herredømme fra 538 til 1798. Vers 40 omfatter perioden fra 1798 til søndagsloven i USA. Vers 6–9 er et forbillede på den pavelige æra, mens vers 10 varsler Sovjetunionens sammenbrud i 1989. Derfor strækker vers 11–15 sig fra 1989 til søndagsloven, sådan som dette fremstilles i vers 16, 31 og 41.

Vers 40 er opdelt i to dele. Den første, fra 1798 til 1989, begynder og ender med en „endetid“. Den anden halvdel begynder i 1989, hvor den første halvdel afsluttes. Vers 1 og 2 identificerer en række præsidenter, der begynder i 1989, i overensstemmelse med den anden del af vers 40. Vers 11 markerer begyndelsen på krigen i Ukraine i 2014, mens vers 12 fremhæver de konsekvenser, som den sejrende sydens konge pådrager sig. Vers 13 nærmer sig opfyldelse, men her bemærker vi, at vers 11 falder inden for den anden del af vers 40—efter 1989, men før søndagsloven (vers 41).

Versene 13–15 peger på slaget ved Panium i 200 f.Kr., det år hvor det hedenske Rom begyndte at udøve indflydelse på menneskelige anliggender i forbindelse med dette slag. Da dette fandt sted længe før Pompejus' indtog i Jerusalem i vers 16, giver det historisk evidens for, at vers 41 identificeres som søndagsloven i USA.

Hver profetisk linje og dens historiske opfyldelse i Daniel 11 ligger enten inden for vers 40's historie (1798 til søndagsloven) eller fra vers 41 til Daniel 12,1. Af de 45 vers gælder vers 1, 2, 7–15 og 40 — i alt tolv — for vers 40's tidslinje, når de lægges lag på lag. Vers 40 deles i to afsnit ved 1989. Vers 1, 2 og 10–15 svarer til dets anden halvdel. Vers 1 og 2 følger rækken af præsidenter i jorddyrets historie, mens vers 10–15 skildrer tre stedfortræderkrige iværksat af nordens konge (den pavelige magt) fra 1989 til søndagsloven. De tre stedfortræderkrige begynder med De Forenede Stater, som i vers 40 identificeres som „vogne, skibe og ryttere“.

Vi vil fortsætte i den næste artikel.